

SISÄLLYSLUETTELO

<i>Johtajalta</i>	2
<i>Aikakauden loppu</i>	3
Elämä ja perintö	4-8
Kunnianosoitus Mike Reynoldsille	4-8
<i>Uusi kotimme www.parrots.org</i>	9
<i>Kädestä ennustamista</i>	10-13
<i>Riman korotusta – sinikurkkuara</i>	14-17
<i>PsittaNews - papukaijauutiset</i>	18-19
WPT yhteystiedot	19
Papukaijat luonnossa: palmukakadu	20

Johtajalta

Mike Reynolds on aina ollut paljon muutakin kuin vain World Parrot Trustin perustaja. Trustin perustamisen jälkeen, vuonna 1989, hän on ollut käytännöllisesti katsoen niin inspiraatio tekojemme taustalla kuin myös tukipilari, organisaattori, kirjailija, kouluttaja ja puolestapuhuja kaikelle tekemällemme.

Miken kuolema on syvä menetys sekä Trustille että kaikille sen tukijoille. Vielä kerran hän onnistui innoittamaan meidät tutkimaan syvemmin Trustin historiaa ja hänen omaa, laajaa panostustaan suojeluun yleensä. Paljon ennen kuin monikaan meistä edes tiesi hämmöttävistä kriiseistä – todellakin niin aikaisin, kuin 1960-luvulla – toi Mike jo julki kasvavaa huoltaan villien papukaijojen ahdingosta sekä vankeudessa elävien yksilöiden epätoivoisesta tarpeesta saada parempaa huolenpitoa. Seuraavien neljänkymmenen vuoden aikana hän toimi huolensa ja visionensa ohjaamana, ei vain yksin panemalla alkuun ja perustamalla Trustia, vaan myös, kuten seuraavilla sivuilla todistetaan, inspiroimalla ja tukemalla lukemattomia ponnisteluja ympäri maailmaa.

Me Trustissa olemme syvästi kiitollisia kaikille sydämellisille ajatuksille ja osanotoille, joita olemme vastaanottaneet Miken muiston kunniaksi. Reynoldsin perhe, Audrey, Alison ja Nick, ovat erityisen kiitollisia lukuisista surunvalitteluistanne. Olemme liittäneet heidän toiveensa sekä www-sivustolle, että lehden sivulle 3.

Kun aloimme käsitellä koko tätä aihetta Miken elämästä ja saavutuksista, päätimme etsiä kultaisen keskitien hänen tarinansa ja rakkautensa, papukaijojen, välistä. Se on meidän näkemyksemme siitä miten Mike olisi halunnut sen – jakaen aiheen kahden hänen kaikkien aikojen suosikkinsa, palmukakadujen ja sinikurkkuarojen, kesken.

Kuka tahansa, joka oli tarpeeksi onnekas viettääkseen aikaa hänen kanssaan, tiesi, että Mike oli erittäin hurmaava, sukkela ja neuvokas herrasmies, joka toi positiivista innokkuutta kaikkeen mihin hän tarttui elämässään. Hän tartutti tämän saman energian Trustiin käyttäen voimavaraan rakkauttaan ja kiintymystään papukaijoihin. Me katsomme eteenpäin haasteisiin kohdaten nämä merkittävät/huomattavat linnut toivoen, että voimme täyttää toiveita hänen elämänsä unelmasta pelastaen papukaijat, lopullisesti.

Jamie Gilardi
Johtaja

Kansissa

EDESSÄ Mike Reynolds ja ystävät juhlimassa World Parrot Trustin perustamista lokakuussa 1989. The Daily Mail -sanomalehti liitti tämän hienon hetken sunnuntailehteensä YOU.

(c) Richard Ansett

TAKANA Huolimatta selvästi erottuvasta ulkonäöstään, karismaattisesta näyttävyydestään ja haavoittuvaisesta tilastaan, palmukakadujen elinympäristöistä tiedetään vain vähän. Steve Murphy raportoi ensimmäisen järjestelmällisen tutkimuksen tästä lajista luonnossa. Raportissa kerrotaan myös kuinka hänen löydöksensä selittävät palmukakadujen eloonjäämiseen.

(c) D.Parer & E. Parer-Cook

Aikakauden loppu

Suurella surulla ilmoitamme Mike Reynoldsin, World Parrot Trustin perustajan, yrittäjän ja luontoaktivistin, kuolemasta. Hän kuoli rauhallisesti lauantaina 14. päivänä huhtikuuta kotonaan Paradise Parkissa, luonnon turvapaikassa, jonka hän loi Iso-Britanniaan, Cornwalliin.

Mike perusti World Parrot Trustin auttaakseen lintuja, joita hän rakasti. Hän osti ensimmäisen papukaijansa 1960-luvulla ja ymmärsi pian, että nämä kiehtovat ja älykkäät linnut saivat harvoin tarvitsemaansa huomiota ja huolenpitoa kun niitä pidettiin lemmikkeinä. Siihen aikaan hän ei voinut tietää, että papukaijoista tulisi niin suuri osa hänen elämäänsä ja hänen työllään olisi vaikutusvaltaa lemmikkien pitoon ja apua luonnossa harvinaisten lajien turvaamiseen.

Hautajaiset pidettiin yksityisesti perheen kesken 20. huhtikuuta. Mike oli toivonut, että hänellä olisi pajusta punottu arkku ja musiikkina jazzia. Arkku oli koristeltu kukkasin ja värikkäin sulin, jotka oli kerätty Paradise Parkista. Hänen tuhkansa haudattiin Victorian walled -puutarhaan Parkissa.

Hänen perheensä perusti Mike Reynoldsin muistorahaston ja pyysi, että lahjoitukset tehtäisiin World Parrot Trustille kukkatervehdysten sijaan.

Perheelle ja ystäville tullaan järjestämään myöhempänä ajankohtana pidot viinin, ruoan sekä jazz-musiikin kera, jotta he voivat sekä juhlia hänen elämäänsä että sanoa näkemiin.

Mike jätti jälkeensä vaimon Audrey'n, lapset Nickin, Helenin, Alisonin ja Katen sekä neljä lastenlasta ja neljä lastenlastenlasta. Hän jätti jälkeensä myös laajemman perheensä, Paradise Parkin ja World Parrot Trustin henkilökunnan, joista osa oli rakentamasta Parkia ja Trustia yhdessä hänen kanssaan niiden muutamien työskentelyvuosikymmenten aikana.

Kuvateksti: Mike Reynold, luonnon turvapaikan, Paradise Parkin perustaja, yhdessä perheensä ja henkilökunnan kanssa taannoin. Paradise Park on nyt palkittu vetonaula ja World Parrot Trustin koti Cornwallissa Isossa-Britanniassa

Uusi kotimme

www.parrots.org

Steve ja Desi Milpacher

Sanotaan, että mikä tahansa hyvä on odottamisen arvoista. Noin kuudentoista kuukauden ponnistelujen jälkeen World Parrot Trust on ylpeä ilmoittaessaan Parrots.org:n, uuden kotisivun, virallisesta julkistamisesta. Kuten aiemmassa PsittaScenen julkaisussa mainittiin, Trustin uudet www-sivut syntyivät niin teidän kuin tukijoidemme kanssa käydyistä keskusteluista sekä kymmenien vapaaehtoisten omistautuneesta panoksesta.

Sivuille saavuttaessa löydät kokonaisvaltaisen verkkosanakirjan papukaijoista ja lähdekirjaston, joka sisältää tuhansia valokuvia ja www-osoitteita, satoja videoita sekä tarkkaan tutkittuja profiilikuvauksia yli 360 papukaijalajista. Voit myös ottaa osaa maailmanlaajuisiin keskustelufoorumeihin, lukea ensikäden tietoa papukaijatutkijoista verkkopäiväkirjoista (blogeista) sekä saavuttaa tietoa spesialisteilta ja eksperteiltä, jotka ovat antaneet aikaansa ja kokemustaan pyrkimystemme eteen. Edustettuna on myös Trustin saavuttama, loistokas 17 vuoden työ ”Nykyiset ja menneet projektit” -alueilla. Lopuksi olemme sisällyttäneet ladattavaksi sekä mainosbannerit että muut Trustin työtä edistävät ideat. Lyhyesti sanottuna olemme halunneet hyödyntää parhaat ideat, jotka te ja Internet olette tarjonneet, ja tehdä www.parrots.org :sta juuri SEN paikan, jossa vieraila kaikissa papukaija-asioissa.

Jäsenillä on etuoikeutensa

Www-sivuilla on tietoa kaikille, mutta jäsenille on tottakai omat etuoikeutensa. Jäsenenä pääset lukemaan tuhansia sivuja 17 vuoden ajalta, PsittaScenen vanhoja numeroita ja Parrot Action Planin tutkimuksia. Pääset myös esittämään kysymyksiä suoraan tunnetuille papukaija-asiantuntijoille ja keskustelemaan sekä verkkopäiväkirjojen kirjoittajien että muiden keskusteluforumien jäsenten kanssa. Lisäksi jäsenet voivat ladata työpöytätaustakuvia ja muita mielenkiintoisia tiedostoja verkkosivustolta. Saadakseen nämä edut jokaisen pitää rekisteröidä itsensä jäseneksi.

Rekisteröidy nyt

Päästäksesi kiertelemään uudessa kodissamme tarvitset Internet-yhteyden ja sen lisäksi etsiä osoitteeseen www.parrots.org/members. Sieltä löydät lyhyen lomakkeen, johon täytetään nimi ja jäsennumero. Tämän jälkeen voimme luoda sinulle yksilöllisen tunnuksen ja salasanan.

Ja tämä on vasta alkua

Tulevaisuudessa voit ottaa osaa interaktiivisiin verkkoseminaareihin, jotka opettavat papukaijojen hoitoa ja tulkitsemaan niiden käytöstä. Voit myös tutustua uusiin hienoihin tuotteisiin verkkokaupassamme. Lisäksi löydät enemmän ladattavia tiedostoja ja kuukausittain julkaistavan ilmaisen verkkouutiskirjeen pysyäkseen ajan hermolla tämänhetkisistä tapahtumista papukaijojen maailmassa. Näet uusien vieraskielisten keskusteluforumien

saapumisen maailmanlaajuisten tukijoiden avuksi, sekä yksityiskohtaisemmat ja kattavammat esittelyt alueellisista alajärjestöistä ja niiden työstä Trustin tukena.

Nähdään pian www.parrots.org:ssa.

Kädestä ennustamista

Steve Murphy

On helppo ymmärtää miksi World Parrot Trust valitsi palmukakadun logokseen 350 muun papukaijalajin kirjosta. Palmukakadukoiraan esittäessä repertuaarinsa korviasärkeivistä vihellyksistä kepillä rummutukseen, ja etäisesti ihmismäisiin tervehdyksiin pehmeine naksutuksineen ja pulputuksineen, saa kuulijan luulemaan sitä keskusteluksi. Nähdessään pesivän pariskunnan sukimassa toisiaan pesässään iltahämärässä, jää tarkkailijalle selvä kuva siitä, että palmukakadut kykenevät tunteisiin, ja luultavasti tarvitsevat niitä siinä missä mekin. Palmukakadu on tosiaan merkittävä symboli, joka kiteyttää sisälleen kaiken luonnonvaraisen ja suojelemisen arvoisen. Ja vasta viime aikoina olemme alkaneet ymmärtämään niiden kesyttämättömiä tapoja.

WPT oli merkittävä sponsori väitöskirjatutkimuksessani, joka alkoi jo vuonna 1999 lähellä Iron Rangen luonnonpuistoa Cape Yorkissa Australiassa. Tavoitteeni olivat verrattain selkeät: oppia se, mitä meidän täytyisi tietää käsitelläksemme paremmin palmukakaduja (*Probosciger aterrimus*) ja niiden elintapoja. En tiennyt silloin, että tällainen kartoitus sisältäisi niin laajaa ja monipuolista työtä aina näytteiden ottamisesta Papua-Uusi-Guinean sademetsistä otantaan ympäri maailman olevien museoiden näytteistä, joita olivat keränneet tunnetut luonnontieteilijät. Sain jatkuvasti todistaa metsäpalojen tuhoavan pesiä, joiden löytämiseen oli kulunut viikkoja. Sitten täysin odottamatta löysin uusia pesiä, jotka oli rakennettu ottaen mallia trooppisten pyörremyrskyjen pyörteistä. Kaiken kukkuraksi tämä projekti tarkoitti sitä, että kurkistaessani läheisesti näiden suurenmoisten papukaijoiden elämään, saatoin asua yhtäjaksoisesti kuukausia Australian yhdessä biologisesti rikkaimmassa ja tärkeimmässä osassa.

Kaikkein intiimeimmät kohtaamiset tapahtuivat opiskellessamme niiden lisääntymistapoja. Yhdistelmä kokopäiväisistä pesäseurannoista ja pesän sisäisistä infrapunavideoista paljasti kriittisiä näkökulmia palmukakadujen ekologiasta. Esimerkiksi kaikissa tutkimissani pesissä koiraat hautoivat pysyvästi päiväsaikaan, kun taas naaraat ottivat aina yövuoron. Joinakin hetkinä näin kilpailevien koiraiden vierailevan pesillä vain tullakseen poisajetuiksi pesän isännän toimesta. Useimmiten vieläpä savunmustan höyhenpilven kera. Pesäkolon sisäpuolelta löytyi toisinaan myös murskattuja pieniä valkoisia munia tai jopa pieniä, sulattomia poikasia. Mikä selittää moisen vihamielisyyden?

Vastaus näyttäisi olevan siinä, kun ymmärtää heidän arvokkaimman voimavaransa, pesän, harvinaisuuden. Pesän, joka on kaikille papukaijoille yksilöllinen, ja jota ne kirjaimellisesti rakentavat ja ylläpitävät satoja tunteja. Pesärakennelma voi olla jopa 2 metriä syvä, ja sen tekee pariskunta (joskin pääasiassa koiras) tiputtelemalla risuja ja oksia puun onkaloon. Rakennelma on jo itsessään insinöörintaidon ihme – perusta on tehty tiputtamalla ensin puunrunkoon 20, 30 tai jopa 40 senttimetrin pituisia puunsälöjä ja sen jälkeen täyttämällä se sadoilla tuhansilla uskomattoman pienillä tikuilla. Rakennusprojektin lopuksi pesärakennelma päättyy kauniiseen tulitikkumaiseen kerrokseen kuivia pahnioja, jonka pikkutarkinkin huonekalupuseppä myöntäisi mukavaksi. Totta kai jokaiselle, jolla on kokemusta sadekauden monsuuneista, syy on selvä - on järkevää antaa tulvivän veden valua kolon läpi jättäen asukkaat korkealla kuivaksi. Kaksi muuta Cape Yorkissa asuvaa papukaijalajia (avoparikaija (*Euclestes rotaros*) ja kultatöyhtökakadu (*Cacatua galerita*)) eivät noudata tätä strategiaa likomärin ja usein tuhoisin seurauksin. Kokonaisuudessaan pesimisarakennelma edustaa valtavaa panostusta sekä rakentamisessa että ylläpitämisessä (pitääkseen sen huokoisena). Se tarkoittaa toisaalta sitä, että jos olet tulokas alueella tai juuri menettänyt oman pesäsi, saattaa maksaa vaivan yrittää kaapata naapurin kova työ. Toisaalta taas, jos olet naapuri, satojen tuntien kova työsi on taistelun arvoista säilyttää.

Huolimatta tästä merkittävästä panostuksesta pesäkoloihin ja -rakennelmiin, kohtasin alati kasvavan joukon tuhottuja pesiä jokaisella pesäntarkastuskierröksellä. Vuosien 1999 ja 2005 välissä karkeasti arvioiden 26 % kaikista pesäpuista poistui käytöstä. Suurin syy tähän oli pääasiassa ihmisten sytyttämät tulipalot. Syyt tulipalojen sytyttämiseen olivat vaihtelevat ja usein monimutkaiset. Aboriginaalit läheisestä Lochart Riverin yhteisöstä polttavat maan toisinaan kuivakauden alussa (touko-heinäkuussa) seuraten esi-isiensä tuhatvuotista käytäntöä. Tämä piti maan avoimena ja luultavasti enemmän asumiseen kelpaavana ja vähensi sademetsän ”hyökkäystä”. Sillä oli myös tahattomia hyötyjä palmukakaduille, koska ne suosivat enemmän aiheutuneita avoimia korpimaita. Sarjat ilmakuivista Toisen maailmansodasta osoittivat erittäin uskottavasti, että sademetsä on vallannut monet kuivat, avoimet korpimaat Cape Yorkissa. Sattumalta leviämisen ajankohta osuu samaan kuin aboriginaalien tradition lakkauttaminen 1900-luvun alussa. Nämä korpimaat olisivat tarjonneet asuinpaikan tiheällekin palmukakadukannalle vastaavasti kuin tutkimani alueet, jotka olivat vältäneet viidakon leviämisen. Nyt aboriginaalit ja kansallispuiston vartijat polttavat olemassa olevia korpimaita säännöllisesti rajoittaakseen sademetsän levittäytymisen ja ylläpitääkseen avoimia korpimaita. Joissakin tapauksissa he polttavat myös metsittyneitä alueita ottaakseen ne uudelleen käyttöön. Usein nämä palot suoritetaan suurella tuliteholla. Vaikkakin kaskeamisen syyt ovat hyvin perusteltuja, aiheuttavat sekä usein toistuvat että kattavat kaskeamisen menetelmät arvaamattomia menetyksiä. Siellä missä aikaisemmin oli palmukakadujen pesiä, on nyt vain kasoja tuhkaa. Näyttää

kuitenkin siltä, että maan ”auki” pitävän kaskeamisjärjestelmän ja pesämenetyksiä aiheuttavan järjestelmän, joka on joko säännöllinen tai liian kuuma, välillä vallitsee tasapaino.

Aikaisin vuonna 2005, kun kenttätyö alkoi vähitellen hiipua, tuhoutuneiden pesien lukumäärä oli huomattavasti lukuisampi kuin rakennettujen pesien. Mutta sitten yhdessä tapahtumaketjussa ankara trooppinen pyörremyrsky Monica kulki alueen läpi 200 kilometrin tuulinopeudella. Vain muutamassa tunnissa useita potentiaalisia pesäpuita oli syntynyt kuin oli menetetty aiempien vuosien aikana; koko 1000 hehtaarin tutkimusalueella oli kuuden vuoden aikana menetetty 16 potentiaalista pesimäaluetta, kun taas myrskyn seurauksena syntyi 23 uutta 122 hehtaarin tarkkailualueella. Hämmästyttävästi vain yksi vanha pesä oli rikkoutunut myrskyssä. Jopa kaikkein lahonneimmat pesät pysyivät pystyssä - pesät, joihin minun täytyi kiivetä tikkaiden avulla, jotta kehoni paino ei olisi osunut niihin. Varovaisuus on kuitenkin tarpeen tuloksia tulkittaessa. On totta, että puiden asteittaisen menetyksen sekä jaksoittaisen luomistapahtumien, kuten pyörremyrskyjen välillä näyttäisi vallitsevan jonkinlainen tasapaino. Mutta voin vain silmäillä näitä potentiaalisia pesäpuita, jotka pyörremyrskyt ovat luoneet, sillä jää nähtäväksi kuinka moni niistä kehittyi todella pesäpuiksi. Toisekseen pyörremyrskyn keskellä tuhoutuneiden pesäpuiden lukumäärä on tuntematon (en päässyt sinne) mutta se voi hyvinkin olla merkittävä. Kolmanneksen pyörremyrskyssä tuhoutuneiden pesäpuiden lukumäärää on vaikea arvioida, ja se voi vaihdella maaperän kosteuden ja muiden tekijöiden perusteella. Viimeiseksi ja kaikkein tärkeimmäksi pyörremyrskyn potentiaali luoda uusia puita on kokonaan riippuvainen alueen suurten puiden riittävästä lukumäärästä, joka puolestaan määräytyy osittain vanhasta ystävästämme, toistuvasta polttamisesta. Se, kuinka tuli liittyy suurten puiden muodostumiseen, on epäselvää ja tarvitsee laajempaa tutkimusta, ja pian.

Jos ei muuta, tuli ja pyörremyrskyt osoittivat minulle kuinka muuttuvaa palmukakadujen maailma oikeasti on. Se osoitti minulle kuinka nopeasti pystyin muuttamaan ajatukseni siitä, että olin dokumentoimassa niiden avainvoimavaran (pesäpuiden) köyhdyttävää menetystä, syvempään ymmärrykseen tasapainosta, joka vallitsee pyörremyrskyjen edesauttamassa pesän muodostuksessa, kun yhtälöön lisätään tarpeeksi aikaa. Aika näytti olevan aihe, jonka palmukakadut ymmärsivät hyvin. Ne eivät koskaan näyttäneet olevan kiireellisiä. Ne munivat aina vain yhden munan ja useimmat (76%) pesintäyrityksistä epäonnistuvat luonnollisista syistä, kuten petoliskojen tuhotöistä. Ne näyttivät myös pesivän vain joka toinen vuosi. Kompensaatioksi tästä ne ovat erittäin pitkäikäisiä. Ainoa saatavilla oleva tieto palmukakaduista on vankeudessa elävistä linnuista; todistettavasti vanhin palmukakadu on Lontoon eläintarhassa asusteleva 56-vuotias naaras. Australian eläintarhassa on vankeudessa elävä koiraspalmukakadu, joka on oletettavasti 80-90 vuotta vanha. Huolimatta spekulatiosta, palmukakadu elää luonnossa todennäköisesti ehkä 40:stä 60:een ikävuoteen ja merkittävää on, että ne ovat lisääntymiskykyisiä suurimman osan elämästään.

Mutta entäpä kauempana menneisyydessä? Mitä on tapahtunut näille ”hitaan elämäntyylin” linnuilla vuosien saatossa, kun niiden tavat ovat olleet paljon muuttuvampia kuin mitä me tänä päivänä näemme. Viimeisen muutaman sadantuhannen vuoden aikana sademetsät kauttaaltaan ovat kutistuneet pieniin tuulen pieksemiin osiin maapallon viilentyessä ja kuivuessa. Samaan aikaan maa-alueet, jotka me käsitämme nykyään erillisinä, olivat yhteydessä toisiinsa maasilloin. Niin uskomattomalta kuin se tuntuukin, viimeisen 250 000 vuoden aikana Uusi-Guinea ja Australia ovat olleet liitoksissa toisiinsa 95 % ajasta nykyisten matalien merien vuoksi. Kuinka nämä tapahtumat vaikuttivat palmukakadukantaan? Vastatakseni tähän, minun täytyi katsoa heidän DNA:taan.

DNA on yksi tehokkaimmista työkaluista nykyaikaiselle luonnontutkijalle. Joitakin DNA:n muotoja (niitä on muutamia) voidaan käyttää, kuten meillä ihmisillä käytetään sukunimiä, sukupuiden jäljittämiseen. Ja minulle sopivasti, tätä DNA:ta on edelleen olemassa yli sata vuotta vanhoissa museonäytteissä. Museonäytteiden ja linnunpoikasten verinäytteiden DNA:n analysoiminen paljasti yhden erittäin tärkeän tuloksen: monet palmukakadut ovat geneettisesti hyvin samanlaisia. Tämä käsittää linnut niin Cape Yorkista, itäisestä Uudesta-Guineasta kuin myös Arusaarilta, joka sijaitsee puolimatassa Länsi-Papuasta Australiaan. Itse asiassa kaikki Bird's Neckiksi (erottaa Vogelkopin niemimaan muusta Uudesta-Guineasta) kutsun alueen itäpuoliset palmukakadut pitäisi luokitella yhdeksi alalajiksi: *P. aterrimus aterrimus*. Ainoa toinen tällä hetkellä perustellusti hyväksytty alalaji on *P. a. goliath*, jonka alue levittäytyy Bird's Neckin länsipuolelle käsittäen myös Misool-, Salawatti- ja Waigeo-saaret. Miksi tämän pitäisi olla näin? Miksi Vogelkopin niemimaan palmukakadujen pitäisi olla niin erilaisia vaikka ne ovat olleet jatkuvasti yhteydessä Uusi-Guinean muihin osiin? Vastaus ei löydy matalista merialueista, vaan hyvin syvistä kohdista. Bird's Neckin kumpaakin puolella on hyvin lyhyellä välimatkalla kaksi syvää vedenalaista syväntä. Nämä syvänteet tarkoittavat sitä, että vain ankarat merenpinnan laskut (=75 metriä) voivat laajentaa Bird's Neckin nykyistä leveämmälle, ja tämä on tapahtunut vain kahdesti viimeisen 250 000 vuoden aikana. Niinpä on todennäköistä, että Bird's Neckin metsissä kasvoi suurimman osan ajasta vuoristolajeja, joissa palmukakadut eivät elä. Ja koska metsä oli puristuksissa kahden merisyvänteen välissä, se harvoin mahdollisesti läpikulun alavalla maalla. Näinpä niin palmukakadujen kuin monet muunkin lajin geneettisyserilaisuudet ovat säilyneet esteen molemmiin puolin.

Palmukakadut ovat tärkeitä monelle lintubongarille, luonnontieteilijälle ja linnunhoitajalle. Usein heidän ainoa kokemuksensa näistä linnuista on kirjoista, mutta vaikutus ei silti ole yhtään sen vähäpätöisempi, koska kirjoitetut kuvaukset ja kuvat ovat poikkeuksetta niin loistavia. Hyvä esimerkki on Parrot of the World, jonka on kirjoittanut Jow Forshaw ja Bill Cooper. Kuva on inspiroiva ja teksti yhtä mielikuvituksekas:

“Sekä ulkonaöltään että käytökseltään mahtavat ja ylhäiset palmukakadut ovat yksiä vaikuttavimpia kaikista papukaijoista. Varsinkin kun ne kohtaa luonnollisessa elinympäristössään.”

Tämä on todellakin juuri siten, miten huomasin asian olevan. Oli kyse sitten kirjoista tai luonnosta, palmukakadut jättävät mieleen todella lähtemättömän vaikutelman. Toivottavasti näkemykset, joita minä paljastin, auttavat tätä vaikutelmaa kestämaan hieman pidempään. WPT on ainutlaatuisesti asettunut tukemaan tekemäni työn kaltaista tutkimusta, joka ylittää normaalin kolmivuotisen rahoitusyksen, joka haittaa monia tutkimuslaitoksia. Kuinka muuten voisimmekaan tutkia lintuja, jotka elävät elämänsä kaikin tavoin monimutkaisemmin kuin me, ja kuitenkin yhtä kauan?

Lainaukset:

Vuosien 1999 ja 2005 välissä karkeasti arvioiden 26% kaikista pesäpuista poistui käytöstä. Suurin syy tähän oli pääasiassa ihmisten syyttämät tulipalot.

“Sekä ulkonaöltään että käytökseltään mahtavat ja ylhäiset palmukakadut ovat yksiä vaikuttavimpia kaikista papukaijoista. Varsinkin kun ne kohtaa luonnollisessa elinympäristössään.” - Forshaw & Cooper, Parrots of the World

Kuvateksti:

Koiraspalmukakadu pesässään esittämässä tyypillistä jalantamppausesitystään.

Riman korotusta

Kuuden kauden jälkeen tietämys ja tavoitteemme erittäin uhanalaisen sinikurkkuaran osalta kasvavat Toa Kyle

Tarkkailtuani arojen pesiä kuuden kenttäkauden ajan en ollut vielä nähnyt yhdenkään poikasen lähtevän pesästä. Tällä kaudella olin sinnikäs – seurasin yhtä pesää viisi päivää yhteen menoon toiveissani nähdä tuon erityisen hetken. Tuon pesän poikanen oli varsinainen kiusoittelija. Sillä oli tapana kiipeillä pesäonkalon päälle harjoittamaan siipiään selvästi näkyvillä. Se muistutti hiukan poikaa, joka on ensimmäistä kertaa sukeltamassa korkealta ponnahtuslaudalta. Se huojahteli kolon sisäänkäynnin reunalla, nojautui eteenpäin levitellen siipiään samalla kun lähistöllä istuvat emot antoivat sille kevyitä rohkaisuhoitoja. Saavuttaessaan kriittisen pisteen, missä se joko putoaisi tai lentäisi, se aina perääntyi keskeyttäen lähdön viime hetkellä. Kameran paristot hiipui lopulta tämän viisi päivää kestäneen ”melkein lento-lähdön” kuvausyrityksissä. Kuudennen päivän aamuna saavuini pesäpuulle vain huomatakseni, ettei paikalla ollut yhtään araa, ei emoja eikä poikasta. Niinpä aran ensilento pysyy minulle edelleen salaperäisenä ja saavuttamattomana tapahtumana.

Ilokseni voin kertoa, että sinikurkkuaran (*Ara glaucogularis*) pesimäkausi 2006 Boliviassa on ollut tuottoisin viimeiseen viiteen vuoteen: neljästä onnistuneesta pesinnästä lähti pesistä yhteensä kuusi poikasta. Koska puhumme kaikkiaan noin 80 linnusta tutkimusalueellamme Boliviassa, edistää tämä näennäisen pieni poikasmäärä lajin toipumista jo merkittävästi. Luonnollisestikin jokaisella pesimäkaudella yritämme nostaa rimaa siinä mitä voimme saavuttaa lajin toipumisessa luonnossa, niinpä olemme erityisen tyytyväisiä siihen että lintujen suoritus tänä vuonna täytti kasvaneet odotuksemme. Odotinkin vuoden 2006 kauden tuovan edistystä verrattuna vuoteen 2005, joka oli täynnä uusia haasteita, kuten kuinka päästä käsiksi hauraisiin palmuonkaloihin (ks. Psittascene Vol 17.1). Vuonna 2005 löytämästämme kuudesta aktiivisesta pesästä viisi epäonnistui haudonnan loppuvaiheessa. Epäonnistuneista pesistä osa vettyi rankan sateen vuoksi, jotkut joutuivat tukaanien ryöstämäksi. Havaitsimme myös että suurin osa motacupalmujen (*Attalea*) kelopesistä oli heikkolaatuisia. Nämä kelopesäkolot ovat hankalia tutkimuksen kannalta; niihin on vaikea kiivetä, koska niissä ei ole oksia joihin kiipeilyköydet voisi kiinnittää. Ne myös kaatuvat helposti kovalla tuulella, koska ne ovat kuolleita ja huonojuurisia. Tällä kaudella olin myös utelias näkemään kuinka vuoden 2005 ankara kuivuus vaikuttaisi 2006 pesimäkauden pesintäyrityksiin. Yleensä hedelmien kasvu on heikompaa kuivuutta seuraavana vuonna. Koska sinikurkkuarat ovat pääasiassa hedelmäsyöjiä eivätkä siemensyöjiä kuten useimmat papukaijat, voi huono hedelmävuosi vähentää pesimäyrityksiä ja huonot ravintovarot vähentävät poikasten kasvatukseen kykeneviä pareja. Olin siis kiinnostunut näkemään mikä pesivien pariin määrä 2006 olisi verrattuna edellisiin kausiin.

Hyvä vuosi

Tällä kaudella löysimme kaikkiaan 14 mahdollista pesää. Määrittelemme ”mahdolliseksi pesäksi” minkä tahansa onkalon jossa sinikurkkuara käy sisällä. Seitsemän näistä pareista lopulta muni, mikä on ollut normaalia viimeisen kolmen kauden aikana. Niinpä vuoden 2005 kuivuus ei vaikuttanut haitallisesti vuoden 2006 pesimäyrityksiin. Seitsemästä aktiivisesta pesästä neljä paria tuotti kaikkiaan kuusi poikasta ja loput kolme kärsivät jonkinlaisesta predaatiosta. Edellisten vuosien tapaan predaatio onkin pääsyy pesinnän epäonnistumiseen. Kaikki pesiviä pareja uhkaavat lajit, kuten amerikanhuuhkaja (*Bubo virginianus*) tai kuningastukaani (*Ramphastos toco*), ovat hyvin laajalle levinneitä eikä yksikään niistä kuulu uhanalaisiin lajeihin. Suuri ongelma onkin siis se, että yleiset lajit

tehokkaasti syövät erittäin uhanalaisten lajien poikasia. Tällä alueella meidän onkin jatkettava voimakkaita toimenpiteitä ja pyrittävä jatkuvasti estämään näiden eläinten käyntejä sinikurkkuaran pesillä ja siten suojelemaan aikuisia ja poikasia jatkuvalla häirinnältä. Tulevaisuudessa yhä suurempi luonnonhoito voi olla tärkeää, kuten yksittäisten sinnikkäiden saalistajien loukutus ja siirto pois alueelta.

Täyskäsi

Yksi tämän kauden kiinnostavista asioista oli useita poikasia sisältävien pesintöjen määrä. Edellisellä kaudella havaittiin ainoastaan yksittäisiä poikasia kuoriutuvan. Tällä kaudella poikasten määrä pesyeessä oli keskimäärin 2,3. Kahdessa pesistä kuoriutui jopa kolme poikasta. Toisessa näistä emot eivät hoitaneet kolmantena kuoriutunutta poikasta. Pidimme sitä hengissä lisäruokinnalla pari päivää, mutta se kuoli yhden yön kylmän rintaman jälkeen. Toisessa kolmen poikasen pesässä sekä toinen että kolmas poikanen jätettiin heitteille ja valitettavasti tässä tapauksessa saavuimme paikalle liian myöhään pelastaaksemme ne nälkiintymiseltä. Näyttäisi siltä että sinikurkkuaroilla on raja poikasmäärässä jonka ne haluavat tai voivat hoitaa ja tämä näyttäisi pätevän myös muihin papukaijoihin. Jos näin on, nämä havainnot vahvasti viittaisivat siihen, että isoissa pesyeissä siirto toiseen saman lajin sijaispesään tai pitkäaikainen käsinruokinta voi olla ainoa keino auttaa poikasia selviämään lentokuntoiseksi asti. Toivomme tulevaisuudessa saavamme luvan siirtää hylättyjä poikasia sijaispesiin tai ottaa niitä käsinruokintaan. Selvästikin jokainen sinikurkkuaran poikanen joka kuoriutuu ja lähtee luontoon on tärkeä lajin toipumiselle.

Tulvavakuutus

Pystyimme avustamaan useampia pesintöjä haudontavaiheen yli useista syistä. Ensiksikin sää oli suotuisampi. Vuonna 2005 oli joitakin todella hirveitä "pesäntappajamyrskyjä" jotka saivat kolopuut romahtamaan tai tulvimaan. Tällä kaudella hankimme 12 m jatkotikkaat, joilla pääsi käsiksi palmukelojen koloihin, tätä emme voineet kunnolla tehdä 2005 pelätessämme kelojen kaatuvan jos yritämme kiivetä niihin köysien avulla. Toimimme myös aktiivisemmin haudonnan aikana. Vuonna 2005 pelkäsimme liikaa pesien hylkäämistä kiivetäksemme poraamaan pesiin kuivausaukkoja kun pesässä haudottiin. Tänä kautena lisäsimme kuivausreiät kaikkiin pesiin noudattaen kuitenkin edelleen äärimmäistä varovaisuutta. Voimakkaampien hoitotoimien ja vähäisempien myrskyjen ansiosta yksikään pesäkolo ei vettynyt vuonna 2006. Lisäksi meillä oli edelliskauden neljään verrattuna ainoastaan kaksi motacupalmukelopesää tällä kaudella. Mielestämme motacukelot ovat huonolaatuisia pesiä; toisin sanoen ensimmäistä kertaa neljään kenttäkauteen näimme yhden poikasen onnistuneesti lähtevän lentoon tästä pesätyypistä.

Pääkuvat

Sinikurkkuarojen naamakuvien jatkuva tutkinta on tuottanut arvokasta tietoa lajin pesimätavoista.

WPT-Kanada lahjoitti avokätisesti digitaalikameran, jossa on optinen zoom ja kuvanvakaajatoiminto, minkä ansiosta olemme saaneet hyviä pääkuvia sinikurkkuaroista. Digitaalitekniikka on erityisen hyvä apukeino, koska kuvia voi tutkia maastossa ja verrata niitä aiempina vuosina otettuihin kuviin. Tähän mennessä olemme kuvanneet 35 yksilöä, mikä on lähes puolet tutkimusalueen tunnetuista linnuista. Vertailemalla kuvia kolmen edelliskauden aikana otettuihin kuviin olemme päättelleet, että pesäpuut eivät aina ole saman pariskunnan käytössä peräkkäisinä vuosina ja että pariskunnat, jotka saivat poikaset lentoon 2004, eivät yrittäneet pesiä 2005, mutta pesivät uudelleen 2006. Tästä voisi päätellä, että sinikurkkuaroilla poikaset pysyvät emojensa matkassa kokonaisen vuoden, minkä jälkeen emolinnut pesivät uudelleen. Hyvien kuvien ansiosta voimme oppia kunkin yksilön naaman peruspiirteet ja seurata tiettyjen yksilöiden elämänhistoriaa tarvitsematta pyydystä ja rengastaa niitä. Jos voimme jatkaa tutkimusta pitkäaikaisesti, voimme tehdä aroille saman mitä Jane Goodall teki simpansseille (joskaan en ole vielä antanut linnuille nimiä tyyliin "David Siniparta"). Sinikurkkuarojen tutkimuksessa on etuna se että niiden naaman höyhenkuviot ovat monimutkaisempia (5-6 pääjuovaa silmän takana) kuin vaikkapa sinikelta-aralla (joilla on vain 3 pääjuovaa), luoden selvästi toisistaan poikkeavia kuvioita joka yksilölle. Sinikurkkuaroilla esiintyy myös sukupuolidimorfismia (koiraat ovat kookkaampia, noin 800g; naaraat 600g), joten voimme yleensä määrittää yksilön sukupuolen maastossa, mikä ei yleensä onnistu luotettavasti muilla aroilla. Tutkimuksemme on ensimmäisenä varmistanut, että ainakin villeillä sinikurkkuaroilla naaras on se joka hautoo. Tämä on hyvin odotettava tulos perustuen häkkioloissa tehtyihin havaintoihin, mutta on ollut vaikea varmistaa aiemmissa villiarojen tutkimuksissa.

Kuolleisuus

Ikävä piirre tällä kaudella oli havainnot kuolleista tai loukkaantuneista sinikurkkuaroista. Löysimme yhden saaliiksi joutuneen linnun jäänteet, se oli mahdollisesti nuori lintu vuodelta 2004. Näimme tätä lintua säännöllisesti kun se tuli tapaamaan vanhempiaan niiden tarkastellessa pesäänsä vuonna 2006, mutta emme nähneet poikasta vanhempiansa pesän luona enää sinikurkkuaran raadon ja höyhenten löytymisen jälkeen. Toisessa tapauksessa havaitsimme mahdollisen pesivän parin naaraan vuotavan verta päästä ja niskasta. Emme vielä tiedä mikä eläin saalistaa (tai yrittää saalistaa) aikuisia lintuja. Amerikanhuuhkaja ja pohjantöyhtökarakara (*Caracara cheriway*)

ovat mahdollisia syyllisiä. Karakara näyttäisi epätodennäköiseltä, koska sitä pidetään yleisesti raadonsyöjänä. Kuitenkin kaudella 2006 todistin karakaran epäonnistunutta sinikelta-arapariin (*Ara ararauna*) kohdistunutta hyökkäystä. Myöskin tänä vuonna neliviikkoinen pesäpoikanen syötiin kun se oli jo liian suuri (450g), jotta tukaani tai pitkäjalkahaukka (*Geranospiza caerulescens*) saisi sen tapettua tai vedettyä pois pesäkolosta. Kuolleisuushavainnot viestivät siitä, että luontoon on saatava enemmän poikasia kompensoimaan saalistuksen, huonon sään, tautien ja vanhuuden vaikutuksia.

Entisen pyytäjän kertomukset

Palatessamme Trinidadiin kuukauden maastossaolon jälkeen, jouduimme huonon kelin takia menemään pitkää kiertotietä. Pidempi reitti vei meidät kaupunkiin, jossa en ollut käynyt koskaan aiemmin. Lepäsimme siellä päivän toipuaksemme edellisen päivän mudassa möyrimisestä. Tietysti saimme runsaasti huomiota ajellessamme mutaisen valkoisella autolla, johon oli kiinnitetty kuuden metrin tikkaat. Kun selitimme paikalliselle mitä olimme tekemässä, hän kehotti meitä etsimään käsiimme entisen aranpyytäjän, joka toimi alueella 70- ja 80-luvuilla. Löysimmekin hänet ja hänellä olikin runsaasti tietoa sinikurkkuaran historiasta toiminta-alueellaan. Muut entiset pyytäjät olivat kertoneet minulle, että alkuperäisillä esiintymisalueellaan Llanosissa ja Moxosissa sinikurkkuarat olivat aina olleet harvinaisempia kuin kookkaammat sinikelta-arat ja vihersiipiarat (*Ara chloropterus*). Tämän miehen mukaan asia oli toisin. Hän kertoi saviesiintymästä, jossa oli nähnyt sinikurkkuarojen, sinikelta-arojen ja vihersiipiarioiden vierailevan yhtä suurina keskimäärin 20 yksilön parvina, useimmiten eri aikoina. Tämä väite oli kiehtova, sillä se on ensimmäinen tapaus, jossa olen kuullut sinikurkkuarojen käyttävän savea. Jos hänen arvionsa määrästä pitää paikkaansa, se tarkoittaa, ettei toive siitä, että sinikurkkuarojen kanta tietyllä alueella voisi olla yhtä suuri kuin sinikelta-arojen, ole täysin tuulesta temmattu. Vallitsevan suuntauksen muuttaminen niin, että eri aralajien yksilömäärät lähestyisivät toisiaan on siis realistinen tavoite projektille. Keinona tähänkin olisi saada enemmän sinikurkkuaran lentopoikasia luontoon.

Pesäpöntöt

Pyrkessämme tarjoamaan linnuille vaihtoehtoja motacukeloissa pesimiselle asensimme pesimäkauden alussa 15 pesäpönttöä. Pöntöissä oli suuaukolla metallilevy estämässä kookkaampien aralajien sisäänpääsyä. Erityisesti tämän oli tarkoitettu estää sinikelta-aroja, joita on sinikurkkuarojen esiintymisalueilla kuusi kertaa enemmän kuin sinikurkkuaroja. Sinikelta-arat kilpailevat sinikurkkuarojen kanssa resursseista ja luonnonkoloista, joten niiden määrää lisäävät pesäpöntöt eivät ole suotavia. Koska tukaanit ovat vastuussa enimmäkseen pesärosvouksista, asensimme pöntön sisäänkäynnin 45 asteen kulmaan. Toisin kuin aroilla, on tukaanin jalkojen puristusvoima heikko, joten tässä kulmassa ne eivät voi laskeutua ja kiivetä pesälle. Joulukuun loppuun mennessä ainoastaan kaksi näistä pöntöistä oli käytössä ja niissäkin harmillisesti sinikelta-aroja. Teimme suuaukon pienimmän luonnosta löydetyn sinikurkkuaran kolon halkaisijan mukaan (9.8 cm) mutta nähtävästi niistä on tehtävä vieläkin pienempiä. Yksi pesäkolo tänä kautena oli ainoastaan 8,3 cm leveä, niin että parin piti mennä sisään sivuttain! Lisäksi asensimme pöntöt elo- ja syyskuussa, jonka aikana näimme suurimman osan sinikurkkupareista jo asettuneen luonnonpesiin. Toivottavasti joitakin näistä pöntöistä käytetään ensi vuonna. Jos näin käy ei niitä tarvitse tarkkailla predaation varalta niin tiiviisti kuin luonnonpesiä. Kannattaa muistaa, että maurituksenkaijaprojektissa (*Psittacula eques*) testattiin noin 100 pönttömallia ennen kuin linnut lopulta hyväksyivät yhden.

Politiikka ja luonnonsuojelu

Lopuksi vuoden 2006 yhteenveto ei olisi täydellinen ilman mainintaa Bolivian poliittisesta tilanteesta. Istuva presidentti Evo Morales on ensimmäinen Boliviassa ikinä valittu alkuperäisväestöä edustava presidentti. Hän on Venezuelan Hugo Chévezin ja Kuuban Fidel Castron kanssa liitossa oleva sosialisti. Hänen tavoitteenaan on lunastaa isoja tuottamattomaksi luokiteltuja tai laittomasti hankittuja maa-alueita ja jakaa ne köyhille kansalaisille. Tämä huolestuttaa Benin alueen karjankasvattajia, joiden hallinnassa on kaikki maa jolla sinikurkkuaroja esiintyy. Asioita mutkistaa myös laaja separatistiliike, joka laajentaa kannatustaan Bolivian itäisissä departementeissa. Pohjimmiltaan nämä departementit haluavat laajempaa alueellista itsehallintoa. Jos hallitus ei lupaa autonomiaa lähitulevaisuudessa, ei sisällissota ole poissuljettu vaihtoehto. Vaikka työskentely Boliviassa on parhaimmillaankin hankalaa, tarkoittaisi aseellinen välikohtaus sinikurkkuarojen parissa tehtävän kenttätöiden taukoamista kokonaan kunnes turvalliset olosuhteet palautuvat.

Kaikkiaan kulunut kausi on uskoakseni ollut menestys. Ensimmäistä kertaa olemme tarkkailleet useamman poikasen pesyeitä. Olemme myös nähneet että nämä toiset tai kolmannet poikaset, jotka kuolevat aikaisessa kehitysvaiheessa nälkään emojen laiminlyönnin johdosta voisivat hyötyä tiiviimmästä suojelutoiminnasta. Tulen suosittelemaan Bolivian hallitukselle tarvetta voimakkaampiin toimenpiteisiin näiden poikasten parissa, mahdollisesti siirtämällä poikasia sijaisvanhemmille toisiin sinikurkkuarapesiin tai jopa kasvattamalla poikasia häkkioiloissa. Parhaimmillaan voimme vapauttaa nämä poikaset luontoon, kunhan samalla mahdollisimman huolella minimoidaan tautien siirtyminen toisiin lintuihin. Häkkikasvatetuilla linnuilla on suuri haaste opetella löytämään ruokaa ja välttelemään petoja, mutta mieluummin antaisin niille edes tämän mahdollisuuden selvittää kuin jättäisin ne pesään missä niiden ennuste on parhaimmillaankin surkea. Tämän tyyppinen toiminta on monimutkaista

ja vaatii enemmän rahoitusta ja asiantuntemusta, mutta siitä voisi jatkossa tulla tärkeä keino lisätä vuosittaisten lentopoikasten määrää ja lopulta auttaa lajin toipumista.

Lainaukset:

Aiempina kausina olemme havainneet vain yksittäisiä kuoriutuneita poikasia. Tällä kaudella poikasmäärä pesää kohden oli 2,3

Luontoon tarvitaan lisää lentopoikasia kompensoimaan saalistuksen, huonon sään, tautien ja vanhuuden vaikutuksia

Tällä kaudella poikasia rengastetaan ensimmäistä kertaa, jotta voisimme tulevaisuudessa paremmin seurata nuorten lintujen selviytymistä luonnossa.

Kuvatekstit:

Toisistaan poikkeavat naamajuovakuvioinnit antavat tutkijoille keinon tunnistaa sinikurkkuaroja yksilöllisesti. Tekniikkaa voi käyttää muillakin aroilla, mutta on vaikeampaa lajeilla joilla on vähemmän juovia, kuten sinikelta-aralla (toinen lintu ylhäältä).

Pesäpöntön suuaukon tulee estää kookkaampaa ja yleisempää sinikelta-araa käyttämästä pönttöä. Yleensä lajien yhteiselo sujuu rauhallisesti, mutta kilpailu pesimäpaikoista voi olla väkivaltaista. Yksi ratkaisu on löytää oma kolo pienellä suuaukolla, kuten on tehnyt tämä pari jonka oli pujottauduttava sisään poikittain!

PsittaNews

Papukaijauutiset

Bonairen kyberkaijat globalisoituvat

Bonaire Parrot Project on avannut sivuston www.parrotwatch.org, kunnianhimoisena tavoitteenaan saada tukea ja kasvattaa tietoutta kultanaama-amatsonista (*Amazona barbadensis*). Sivustolla voi katsella videoita villien papukaijoiden pesän sisältä, seurata poikasten kehittymistä ja nähdä villien papukaijoiden käyttäytymistä. Esiintymislavana toimii Karibiansaariin kuuluva Bonaire ja parrasvaloihin päätyy kolme villiä papukaijaparia. Uusia "nestcam"-elokuvia pariskunnista julkaistaan viikoittain.

Parrotwatch.org –sivuston vierailijat voivat myös katsella elokuvia papukaijavanhemmista tai papukaijatiimin tekemistä poikastarkastuksista, haastatteluista ja paljosta muustakin.

Tiedon lisääminen on hankkeen suuri tavoite, sivustolta löytyy opetusmateriaalia papukaijoista projektihenkilökunnan työtä kuvaaviin online-päiväkirjoihin. Parrotwatch.comin elokuvia näytetään myös saaren televisioasemalla jotta saavutetaan nettiyhteyden ulottumattomissa oleva paikallisväestökin.

Päästäkseen käsiksi kaikkiin elokuviin, on sivustolla kävijän sponsoroitava papukaijaparia (paypalin kautta). Minimivastus on vaivaiset 4£ tai 8\$ ja 100% tästä summasta käytetään luonnonsuojeluun ja tutkimukseen. WPT:n tukemat suojelubiologit Sam Williams ja Rowan Martin sekä Parrotwatch.org ovat tiiviissä yhteydessä paikalliseen papukaijansuojeluryhmään Salba Nos Lora (Pelastakaa papukaijat), joka saa osansa parrotwatch.orgin keräämistä avustuksista. Sam myös kirjoittaa blogia uudella WPT verkkosivustolla ja saatte kuulla enemmän hänen työstään Bonairessa tulevassa Psittascenessä.

Mitä siis vielä odotat?

Surffaa sivulle www.parrotwatch.org.

Vapaaehtoisia tutkimusapulaisia tarvitaan

Monterrey Tech- yliopiston Ecosystems Sustainable Management Program (ekosysteemin kestävä hoito -projekti) hakee vapaaehtoisia avustamaan isomäntäyarattitutkimusta Meksikossa. Projektissa on tähän mennessä ollut mukana vapaaehtoisia USA:sta, Kanadasta, Espanjasta, Guatemalasta, Unkarista ja kaikkialta Meksikosta. Vapaaehtoiset ovat pääasiassa biologian tai ympäristötieteiden opiskelijoita. Kuukauden minimoieskeluajana vapaaehtoiset lisäävät tietojaan villieläimistä, elinympäristöjen hoidosta ja luonnonsuojelustrategioista. Isomäntäyaratteja (*Rhynchopsitta terrisi*) tutkiessa vapaaehtoisilla on ainutlaatuinen tilaisuus päästä lähelle tätä harvinaista papukaijaa. Lisäksi ystävyys ja tiimityöskentely ovat jokapäiväinen osa kenttätöitä ja kerättävä tieto hyödyntää isomäntäyaratin suojelua.

Kuka voi osallistua?

Luonnontieteiden, eläinlääketieteen tai biologian opiskelijat, luonnonsuojelusta (erityisesti linnuista) tai Meksikon luonnonsuojeluprojekteista kiinnostuneet ihmiset.

Maastoretkien aikana vapaaehtoiset voivat käyttää projektin tiloja, yöpyä paikallisten ihmisten kodeissa tai telttailla. Osallistujien tulee olla kurinalaisia, vastuullisia ja kärsivällisiä ja heidän on kyettävä tulemaan toimeen

erilaisten ihmisten kanssa syrjäisillä seuduilla. Heidän on osattava tehdä kenttätöitä vähäisellä opastuksella ja omattava riittävästi kärsivällisyyttä seitsemän tunnin jatkuvaan tarkkailuun, oltava valmiita kymmenen tunnin työpäiviin ja siedettävä vaihtelevia sääoloja, kuten kylmyyttä, hellettä, rakeita ja sadetta. Hakijoiden on myös oltava hyväkuntoisia voidakseen kävellä vaativia polkuja 2000m korkeudessa merenpinnasta. Espanjantaito on suositeltavaa, tai ainakin jonkinlaiset tiedot kielestä on oltava. Osallistujan on sitouduttava pysymään projektissa vähintään kuukauden ajan. Vapaaehtoiset maksavat itse matkansa Meksikon Monterreyhin. Projektilla maksaa ruoka- ja matkakulut maastoretkillä. Hakemuksena lähetä lyhyt cv, 3 ammattisuositusta (sis. sähköpostin) ja hakemuskirje 1.6.2007 mennessä osoitteeseen René Valdes Peña, ravp@itesm.mx.